ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

ς'

Τὸ σπίτι αὐτὸ ὑπῆρξε καὶ ἔμεινε πραγματικῶς μυστηριῶδες Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε τίποτε τὸ σχετικὸν περὶ αὐτοῦ, ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου ποὺ τὸ ἐκάλυπτε δὲν ἀνεσύρθη ὑπὸ τοῦ τύπου, παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας ἐκστρατείας καὶ ἀνακρίσεις τῶν ἀρίστων ρεπόρτερ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης .

Τὸ σπίτι αὐτὸ εὑρίσκετο πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Καλλιθέας, ὀλίγον ἐπάνω τῆς Ἁγ. Ἐλεούσης, πέντε λεπτὰ ἐκεῖθεν τοῦ σταθμοῦ τοῦ τράμ, εἰς τὸ μέσον τῶν χωριαφῶν. Ἀπὸ τὸν συνοικισμὸν Καλλιθέας τὸ ἀπέκρυπτε ὕψωμα γῆς, ὡς νὰ εἶχε κτισθῇ σκοπίμως εἰς τὸ μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ φαίνεται. Ἄλλα σπίτια γύρω του δὲν ὑπῆρχον. Πρὸ τῆς εἰσόδου του ὑπῆρχε ἕνα βαθὺ χαντάκι. Καὶ ἄλλο ὕψωμα ἐκεῖθεν, ὥστε οὔτε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ νὰ διακρίνεται. Ἐπήγαινες σ' αὐτὸ ἀπὸ ἕνα στενὸ δρομίσκον ἀνάμεσα στὰ χωράφια...

Περὶ τῆς ὑπάρξεώς του ἔλαβε πρῶτος γνῶσιν, ἀπὸ κάποιον τῆς Καλλιθέας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον διαβολευμένους ρεπόρτερ τῆς «Ἀκροπόλεως», τὸ *Κεντρί*. Μετὰ βῆμα ἀμέσως ἐπὶ τόπου, τὸ εὗρεν ἐντελῶς ἔρημο, τὸ περιῆλθεν ἔξωθεν καὶ τὴν ἑπομένην ἡ «Ἀκρόπολις» ἐδημοσίευε μεγάλην περιγραφὴν περὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλας λεπτομερείας.

Τὸ ἔρημο αὐτὸ σπίτι, τὸ μυστηριῶδες καὶ περίεργον, τοῦ ἀγνώστου ἰδιοκτήτου, εἶχε ὕποπτον καὶ ἀλλόκοτον χτίσιμον. Εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ὑψηλοῦ τοίχου, ὅστις τὸ περιέβαλε πανταχόθεν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις δὲν ἐδικαιολογεῖτο. Εἰς ὡρισμένα σημεῖα ὁ τοῖχος ἦτο διπλοῦς. Ὁ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῖχος, τέλος, εἶχε σχῆμα ἡμικυκλίου, ὥστε ὁ σταθμεύων πρὸ τῆς θύρας, κατερχόμενος αὐτοκινήτου, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν αὐλήν, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς καὶ ἂν εὑρίσκετο ἀκόμη ἐγγύτατα τῆς οἰκίας. Πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος ὑπῆρχε ἄλλη μικρὰ θύρα εἰς τὸν τοῖχον, ὁδηγοῦσα εἰς κῆπον μανδρογυρισμένον καὶ αὐτόν. Ἦτο δηλαδὴ σπίτι—φρούριον σχεδόν

Ὁ οἰκίσκος εὑρίσκετο εἰς τὸ μέσον τῆς περιτοιχισμένης αὐλῆς, ἦτο ἰσόγειος καὶ εἶχε δύο δωμάτια...

Τὸ σχέδιον τοῦ περιέργου αὐτοῦ οἰκίσκου ἦτο περίπου τὸ κάτωθι:

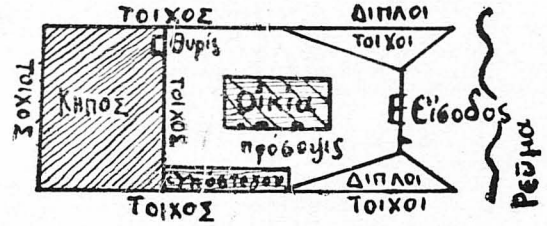

Ποιὸς ἐκατοικοῦσε σὲ σπίτι αὐτό ; Γιατὶ τὸ εἶχε χτίσει ἔτσι ; Εἰς τὶ τὸ ἐρήσιμοποιοῦσε ; Διατὶ δὲν παρουσιάζετο, ἀφοῦ ἐγίνετο τόσος θόρυβος σχετικῶς καὶ εἶχε ἐπέμβει ἐν τέλει καὶ ἡ ἀστυνομία ;

Ποῦ εὑρίσκετο ὁ ἰδιοκτήτης ;

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν μυστήρια ἀνεξερεύνητα καὶ ἐπὶ ἡμέρας αἱ ἐφημερίδες ἠσχολοῦντο μὲ τὸ σπίτι τῆς Καλλιθέας.

Τὸ ἐπεσκέφθην ἕνα ἀπόγευμα μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπητόν συνάδελφον τότε καὶ ἤδη Εἰσαγγελέα, τὸν κ. Ἀλεξανδρόπουλον. Ὡπλισμένοι μὲ ἕνα ἐλαττωματικὸ πιστολάκι, πηδήσαμε ἀπὸ τὸν τοῖχο στὴν στέγην τοῦ ὑποστέγου καὶ ἐκεῖθεν στὴν αὐλή. Τὸ ὑπόστεγον ἦταν ἔρημο. Τὸ σπίτι κατάκλειστο. Ἐκυττάξαμεν ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ ταῖς γρίλλιες τῶν παραθύρων. Στὸ ἕνα δωμάτιο ἕνας καναπὲς καὶ δύο πολτρόνες. Στὸ ἄλλο ἕνα τραπέζι, μιὰ ψάθα πλατύγυρος ἀγροτική, μιὰ καρέκλα. Φαίνεται, πῶς στὸ δεύτερο αὐτὸ δωμάτιο ἔμενεν ὁ ἐπιστάτης ἢ ὁ κηπουρός. Καὶ στὸ πρῶτο ; Ἰδοὺ τὸ μυστήριον !...

Ἐρευνήσαμεν, ἐτρέξαμεν, ἐκοπιάσαμεν ἐπὶ ἡμέρας, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶμεν τὸ ἐλάχιστον. Ἐπὶ τέλους καταφύγαμεν εἰς τὸ οἰκεῖον Α' ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς Πλάκας. Εἴδαμε τὸν ἀστυνόμον καὶ τὸν κατεκλείσαμεν μὲ ἐρωτήσεις :

— Τί ἔμαθεν ἡ ἀστυνομία : Τί σπίτι ἦταν αὐτό, τὸ παράξενα χτισμένο, μὲ τοὺς διπλοῦς ψηλοὺς τοίχους σὰ φρούριο ; Ποῖος ὁ ἰδιοκτήτης ; Παρουσιάσθη στὴν ἀστυνομία ; Πῶς ἐδικαιολογήθη ;

Ὁ ἀστυνόμος μᾶς ἐβεβαίωσε πῶς δὲν γνωρίζει τίποτε καὶ πῶς αἱ ἐνέργειαι τῆς ἀστυνομίας σχετικῶς ἐναυάγησαν.

Ἐν τέλει προσεπάθησε νὰ μᾶς πείσῃ πῶς δημιουργοῦμεν θόρυβον χωρὶς λόγον, πῶς τὸ σπίτι δὲν εἶνε μυστηριῶδες, πῶς θὰ τὸ ἔχτισε κάποιος ἰδιότροπος καὶ τίποτε ἄλλο...

Ἐμυριστήκαμε πῶς ἐγνώριζε τὰ πάντα καὶ δὲν ἤθελε νὰ πῇ τίποτε. Ἐπιμείναμε, μὰ τοῦ κάκου. Καὶ τὸ μυστήριο δὲν διελευκάνθη.

Καὶ τὸ συμπέρασμά μας ; Θὰ ἐπρόκειτο ἴσως περὶ οἴκου ἐρώτων. Καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει ποία Ἀτθὶς Μεσσαλίνα τὸν ἔκτισε χάριν τῶν ἰδιοτροπιῶν της. Ποία ἀριστοκράτις, ποία σημαίνουσα...

ΧΑΡΗΣ

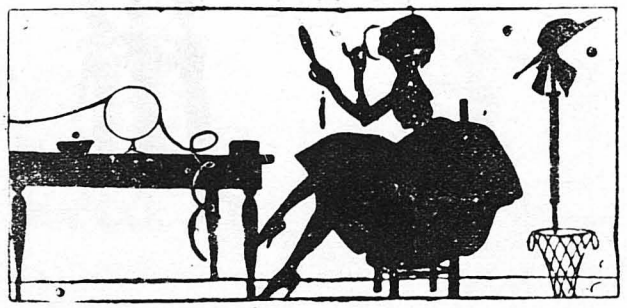

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Η ΠΛΑΣΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Κυρίαι καὶ δεσποινίδες ! Σῶμα μὴ γυμναζόμενον οὐδέποτε εἶναι ὡραῖον ! Διὰ ν' ἀποκτήσετε σῶμα ἁρμονικόν, σῶμα εὐσταθές, εὔζωνον καὶ ἐλιγερόν, πρέπει νὰ γυμνάζεσθε συχνόνως. Διὰ νὰ μὴ καταστῆτε ραχητικαί, κυφαί, ἐξησθενημέναι, πρέπει νὰ παύσετε νὰ εἶσθε δυσκίνητοι, νὰ παύσετε ἀργοῦσαι, νὰ κινηθῆτε, νὰ ῥιφθῆτε ἀκάθεκτοι εἰς τὰ σπόρτ, εἰς τὰς ἀσκήσεις, τὸ κολύμβημα, τὴν πεζοπορίαν, τὴν ἱππασίαν κ. τ. λ. κτλ. . . .

Δὲν ὑπάρχει σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπιστήμων, ὅστις νὰ μὴ συνιστᾷ ὡς ἄριστον μέσον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς σωματικῆς καλλονῆς τὰς ἀσκήσεις. Ὁ καθιστικὸς βίος, τὸ μαχμουρλίκι, ἡ ἀργία, κάθιστοῦν τὸ σῶμα βαρύ, πλαδαρόν, ἄκομψον. Αἱ ἀμαζόνες εἶχον τὸ λιγυρότερον σῶμα μεταξὺ τῶν θηλέων, διότι ἔζοῦσαν ἐν διαρκεῖ κινήσει, ἐγυμνάζοντο καὶ ἐμάχοντο. Πλὴν τῆς πλαστικότητος τοῦ σώματος, ἡ γυμναστικὴ χαρίζει καὶ ὑγείαν ζηλευτήν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον καλύτερον παντὸς ἄλλου τὰ ἀγαθὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς γυμναστικῆς. Ὁ Πλούταρχος δέ, ἀπέδιδε τὴν ἀδύνατον ἰδιοσυγκρασίαν τῆς γυναικὸς εἰς τὰς καθιστικὰς ἕξεις.

Αἱ ἀσκήσεις παρέχουν δύναμιν εἰς τοὺς μῦς, ἐλαστικότητα εἰς τὰς ἀρθρώσεις, ῥώμην καὶ εὐκινησίαν εἰς παντα τὰ ὄργανα. Ἡ χλωρο-αναιμία ἐξαφανίζεται καὶ παρεσιαι κ ἰ χείλη ἀποκτοῦν τὸ χρῶμα τῶν ῥόδων... Ἐπίσης τὸ στῆθος ἀναπτύσσεται καὶ αὐξάνει ὑπὸ τὴν διπλῆν ἐπίδρασιν τῆς κινήσεως τῶν μυώνων καὶ τῆς ἰσχυρᾶς κινήσεως τοῦ ἀέρος.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσον ὠφέλιμος εἶνε ἡ γυμναστικὴ εἰς τὰς νεαρὰς κόρας. Τὰς ἀπομακρύνει τῆς ἀκινησίας καὶ περιωρισμένης ἀτμοσφαίρας ἐν τῇ ὁποίᾳ φθίνουσι, ὁ λυμφατισμός των μειοῦται, ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν ἐξαλείφεται. Ἐπίσης διὰ τῶν ἀσκήσεων δύνανται νὰ θεραπευθοῦν καὶ ἕτερα κακὰ τῆς ἡλικίας των, ἡ μελαγχολία ὡς καὶ ἡ ὑστερία, αἱ στομαχικαὶ διαταράξεις καὶ τόσα ἄλλα κακά

Ἐπὶ πλέον ἡ γυμναστικὴ περιορίζει τὴν εὐαισθησίαν τοῦ γυναικείου φύλου ἀπέναντι τῶν κινδύνων.

Ἐν τέλει ἂς μὴ λησμονοῦν αἱ κυρίαι καὶ αἱ δεσποινίδες μας τί εἶπεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν γυμναστικὴν ὁ περίφημος Λόκκε. «*Ἡ γυμναστική*, ἐτόνισε, *παρατείνει τὴν νεότητα*». Ἀσφαλῶς μεγαλυτέρα ἀλήθεια εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ.

Ἐὰν θέλουν τέλος αἱ Ἀτθίδες ἁπτὰ καὶ ὀφθαλμοφανῆ παραδείγματα, σχετικῶς μὲ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀσκήσεων ἀποτελέσματα, ἂς προσέξουν τὰς νεαρὰς λοουντενιστρίας μας, αἱ ὁποῖαι, χάρις εἰς τὴν διηνεκῆ ἄσκησιν, ἀπέκτησαν σῶμα λιγυρότατον...

Ἂς ἐγκαταλείψουν λοιπὸν αἱ Ἀτθίδες τὴν ζωὴν τοῦ ραχατιοῦ, τῆς ἀκινησίας, τῆς ὑπνηλίας. Καὶ ἂς γνωρίζουν ὅτι, μόνον ἡ γυμναστικὴ θὰ ταῖς χαρίσῃ νεότητα, χρῶμα, δύναμιν, σφριγος, κομψότητα, δροσερότητα κ.τ.λ. κ τ λ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Εἰς τὸ προσεχὲς : Η ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ